

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Blanky Chlostové a soudců JUDr. Zuzany Hanákové, LL.M. a JUDr. Michala Holuba a ve věci

žalobkyně: **M. K.**, narozená xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupená advokátem JUDr. Lubošem Chalupou
sídlem Křížíkova 56, 186 00 Praha 8

proti
žalovaným: 1. **Kxxxá dxxxí a.s.**, IČO xxx
sídlem xxx xxx, xxx xxx
2. **Zxxxa Pxxxy, s.r.o.**, IČO xxx
sídlem xxx xxx, xxx xxx
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Hrnčířem
sídlem Karolinská 661/4, 186 00 Praha 8

o 2 563 583 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. října 2024, č. j. 37 C 187/2019-374

takto:

I. Rozsudek soudu I. se v zamítavých výrocích **II** a **III** a ve výroku **IV** o nákladech řízení **potvrzuje.**

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované č. 2) na náhradu nákladů odvolacího řízení částku ve výši **68 534,40 Kč** do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalované č. 2) Mgr. Michala Hrnčíře, advokáta.

Odůvodnění:

1. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované č. 1) zaplatit žalobkyni částku ve výši 895 600 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 895 600 Kč od 10. 9. 2019 do zaplacení (výrok I) a žalobu, v části kterou se žalobkyně domáhala vůči žalované č. 1) zaplacení částky 1 667 983 Kč s úrokem z prodlení z částky 2 563 583 Kč za den 9. 9. 2019 ve výši 10 % ročně a s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 1 667 983 Kč od 10. 9. 2019 do zaplacení zamítl (výrok II). Dále zamítl žalobu v části, kterou se žalobkyně domáhala vůči žalované č. 2) zaplacení částky 2 563 583 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 2 563 583 Kč od 9. 9. 2019 do zaplacení (výrok III) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované č. 2) náhradu nákladů řízení ve výši 382 009,1 Kč (výrok IV). Nakonec soud I. stupně rozhodl, že žalovaná č. 1) nemá právo na náhradu nákladů řízení.
2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala po žalovaných společně a nerozdílně zaplacení částky 2 599 354 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že žalobkyni vznikla škoda v souvislosti s nedobrovolnou dražbou bytové jednotky č. xxx, v budově č. p. xxx v xxx-xxx, bytový dům, postavené na st. parc. č. xxx, vymezené dle zákona č. 72/1994 Sb., spolu s podílem 428/10000 na společných částech budovy č. p. xxx v Praze, v k. ú. xxx a pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx (dále také „předmětný byt“), která proběhla od 23. 9. 2016 v 16:00 hod. s prodloužením jejího trvání v důsledku omezení přístupu k elektronickému dražebnímu systému do 24. 9. 2016. Žaloba byla podána z opatrnosti ještě před pravomocným skončením řízení o určení neplatnosti nedobrovolné dražby vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 27 C 29/2017.
3. Žalobkyně v odůvodnění žaloby dále rozvedla, že obě žalované odpovídají žalobkyni společně a nerozdílně za škodu ve výši 895 600 Kč, o kterou se prokazatelně snížil majetek žalobkyně v rozsahu žalobkyni zaplacených úroků ze zápůjčky peněz ve výši 11 500 000 Kč na koupi předmětného bytu za částku 9 860 000 Kč a jeho rekonstrukci za částku 1 640 000 Kč se smluvním úrokem ve výši 14,6 % ročně. Smlouvu o zápůjčce uzavřela žalobkyně jako dlužník ústně s Ing. B. M. a dne 4. 10. 2016 ji stvrdili písemně. První část zápůjčky ve výši 3 000 000 Kč byla žalobkyni poskytnuta dne 16. 9. 2016 a druhá část ve výši 8 500 000 Kč dne 4. 10. 2016.
4. Obě žalované pak měly žalobkyni odpovídat společně a nerozdílně také za škodu ve výši 1 703 754 Kč odpovídající ušlým obvyklým úrokům ve výši 7 % ročně z částky 9 860 000 Kč, tj. ze zaplacené kupní ceny za neplatně vydražený byt, která nebyla žalobkyni ke dni podání žaloby vrácena. Žalobkyně proto nemohla půjčit tuto částku za obvyklých úrok třetí osobě v období od 13. 4. 2017 do 13. 9. 2009, pro které měla řadu konkrétních návrhů smlouvy na zápůjčku peněz s úrokem minimálně ve výši 7 % ročně z částky 10 000 000 Kč. Žalobkyni tak z důvodu neplatné dražby ušel zisk ve výši 7 % ročně z částky 9 860 000 Kč.
5. Žalobkyně předmětnou jednotku vydražila v elektronické nedobrovolné dražbě, ve které žalovaná č. 1) vystupovala jako dražebník a žalobkyně jí částku 9 860 000 Kč uhradila. Žalobkyně byla pravidelným soukromým investorem investujícím peněžní prostředky v řádech několika statisíců i milionů korun před i po zaplacení kupní ceny za předmětný byt, poskytovala zápůjčky za úrok ve výši 5-7 % ročně a nakupovala investiční nemovitosti v lukrativních částech Prahy. Konkrétně měla žalobkyně návrh na uzavření smlouvy o zápůjčce ve výši 8 000 000 Kč s úrokem 6 % ročně se společností Grain and Food Investment s. r. o. na dobu od března 2017 do března 2019, kterou v důsledku vydražení předmětného bytu nemohla přijmout. Účastnila

se také dražby bytu nacházejícího se v ulici Elišky Krásnohorské v Praze 1 v druhé polovině roku 2016.

6. Žalovaná č. 1) porušila povinnosti dražebníka, když neodložila nedobrovolnou dražbu pro překážku vyšší moci spočívající ve výpadku internetového připojení. Žalovaná č. 2) zaviněně nepodala žalobu o určení nepřipustnosti prodeje zástavy ani do zahájení dražby, nepodala řádnou žádost o upuštění od dražby, ignorovala existenci ze zákona zřízené datové schránky, a proto nepodala odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 10. 2014, č. j. 21 C 74/2014-14, ani žádost o prominutí zmeškání lhůty a ani do zahájení dražby nepodala odvolání proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. 12. 2015, č. j. 34 E 42/2015-13, o zřízení soudcovského zástavního práva k předmětnému bytu. Žalovaná č. 2) pak porušila prevenční povinnost předcházet škodě, neboť měla vědět o existenci datové schránky i poštovní schránky, pravidelně kontrolovat jejich obsah, měla podat žalobu o určení nepřipustnosti prodeje zástavy či návrh na vydání předběžného opatření do zahájení dražby. Pokud by žalované řádně splnily svoje povinnosti, škoda by žalobkyni nevznikla.
7. Žalovaná č. 1) se k věci nijak nevyjádřila.
8. Žalovaná č. 2) navrhovala, aby žaloba byla zamítnuta s tím, že předmětný byt je ve vlastnictví žalované č. 2), jejímž jediným společníkem a jednatelem je pan D. J. B., jehož bývalá přítelkyně paní J. V. (dříve J.), se kterou má dvě děti, měla přístupové údaje do datové schránky žalované č. 2), neboť jednatel žalované č. 2) neuměl česky a administrativu v češtině jí svěřil k vyřizování. Poté, co mezi nimi došlo k rozchodu, zneužila J. V. skutečnosti, že jednatel žalované č. 2) neměl přístup do datové schránky žalované č. 2) a podala proti žalované č. 2) žalobu na smyšlenou pohledávku o zaplacení částky 17 842 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,5 % denně. Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem pro uznání ze dne 15. 10. 2004, č. j. 21 C 74/2014-14 této žalobě vyhověl. Následně bylo vyhověno i návrhu na zřízení soudcovského zástavního práva k předmětnému bytu za účelem uspokojení smyšlené pohledávky J. V., která pro uvedenou pohledávku navrhla žalované č. 1) provedení nedobrovolné dražby předmětného bytu a uzavřela s ní smlouvu o nedobrovolné dražbě. Před konáním dražby navíc pobýval jednatel žalované č. 2) v Anglii, se svými dětmi, a proto neobdržel dražební vyhlášku o předmětné dražbě. O dražbě se dozvěděl až 3 dny před jejím konáním od domovníka bytového domu. Žalovaná č. 2) pak obratem kontaktovala právního zástupce, žalovanou č. 1) a J. V., a to e-mailem a telefonicky, prostřednictvím celé řady zpráv o tom, že dražba nemůže zákonně proběhnout. Žalovaná č. 2) proto není odpovědná za tvrzenou škodu žalobkyně. Návrh smlouvy o zápůjčce považovala žalovaná č. 2) za vykonstruovaný a nepodložený. Za škodu v podobě ušlých úroků by mohla případně odpovídat pouze žalovaná č. 1). Nejeví se také jako pravděpodobné, že by žalobkyně skutečně byla takovým pravidelnými soukromým investorem, jak tvrdila. Navíc zřejmě měla volné peněžní prostředky, když v období, kdy se účastnila dražby složila kauci ve výši 1 000 000 Kč.
9. Soud I. stupně provedl rozsáhlé dokazování, jehož obsah vyplývá z bodů 13-43 napadeného rozsudku, na něž odvolací soud pro stručnost odkazuje a z jehož závěru zejména vyplynulo, že:
10. Dne 2. 4. 2014 byl doručen Obvodnímu soudu pro Prahu 1 návrh J. J. na vydání platebního rozkazu proti žalované č. 2) na částku 17 842 Kč s úrokem z prodlení z této částky výši 7,5 % za každý den prodlení od 28. 10. 2010 do zaplacení. Usnesením ze dne 16. 5. 2014 vyzval Obvodní soud pro Prahu 1 žalovanou č. 2) podle § 114b zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) k vyjádření k uvedenému návrhu, přičemž usnesení bylo žalované č. 2) doručeno do datové schránky dne 26. 5. 2014, kdy se do ní měla přihlásit oprávněná osoba. Rozsudkem pro uznání ze dne 15. 10. 2014, č. j. 21 C 74/2014-14 Obvodní

soud pro Prahu 1 žalobě vyhověl a rozsudek byl doručen žalované č. 2) do datové schránky dne 30. 10. 2014, kdy se do ní měla přihlásit oprávněná osoba.

11. Dne 11. 11. 2015 Obvodní soud pro Prahu 1 obdržel návrh J. J. na nařízení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 10. 2014, č. j. 21 C 74/2014-14. Oznámení o podání návrhu bylo doručeno žalované č. 2) fiktí dne 5. 2. 2016. Usnesením ze dne 11. 12. 2015 Obvodní soud pro Prahu 1 nařídil podle rozsudku ze dne 15. 10. 2014, č. j. 21 C 74/2014-14 výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva, přičemž usnesení bylo doručeno žalované č. 2) fiktí dne 26. 12. 2015.
12. Dne 23. 9. 2016 měla žalovaná č. 1) realizovat elektronickou nedobrovolnou dražbu předmětného bytu prostřednictvím internetového portálu www.prodej-drazbou.cz. Dražebníkem byla žalovaná č. 1), navrhovatelkou dražby J. J. a dlužníkem žalovaná č. 2). Dražba se však z důvodu poruchy internetového připojení nekonala a byla odložena na den 24. 9. 2016. Vydražitelem předmětného bytu za částku 9 860 000 Kč se stala žalobkyně, přičemž částku uhradila tak, že dne 21. 9. 2016 zaplatila žalované č. 1) částku 1 500 000 Kč a dne 5. 10. 2016 částku 8 360 000 Kč. Nákup jednotky financovala zápůjčkou od pana B. M. a zároveň měla rozjednaný hypoteční úvěr u ČSOB, a. s. Žalovaná č. 1) si před zahájením dražby v insolvenčním rejstříku ověřila, že s žalovanou č. 2) není vedeno insolvenční řízení.
13. Žalovaná č. 2) dne 29. 9. 2016 podala návrh na opravu rozsudku ze dne 15. 10. 2014, č. j. 21 C 74/2014-14 podle § 164 o.s.ř. s tím, že mělo dojít k chybě v psané, kdy místo 7,5 procenta za každý den prodlení mělo být uvedeno 7,5 % z žalované částky ročně a podala i návrh na odložení jeho vykonatelnosti.
14. Dne 4. 10. 2016 žalobkyně uzavřela jako dlužník s Ing. B. M. smlouvu o zápůjčce částky 11 500 000 Kč, přičemž částku ve výši 3 000 000 Kč obdržela již dne 16. 9. 2016 a dne 4. 10. 2016 obdržela převodem zbývajících částku 8 500 000 Kč. Žalobkyně byla povinna zapůjčenou částku vrátit do 4. 4. 2017 s úrokem ve výši 0,04 % denně. Smlouva byla podepsána dne 4. 10. 2016. Dne 20. 12. 2016 uhradila žalobkyni Ing. B. M. částku 426 400 Kč dne 12. 4. 2017 částku 469 200 Kč a částku 11 500 000 Kč
15. Ve věci dražby předmětného bytu se žalovaná č. 2) obrátila na žalobkyni dopisy ze dne 3. 10. 2016 a ze dne 12. 10. 2016.
16. Usnesením ze dne 7. 10. 2016 Obvodní soud pro Prahu 1 zamítl návrh na opravu uvedeného rozsudku, návrh na vyslovení neúčinnosti doručení usnesení podle § 114b o. s. ř. ze dne 16. 5. 2014. rozsudku pro uznání ze dne 15. 10. 2014, č. j. 21 C 74/2014-14 a návrh na prominutí zmeškání lhůty k podání vyjádření dle usnesení ze dne 16. 5. 2014 a prominul zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozsudku pro uznání ze dne 15. 10. 2014, č. j. 21 C 74/2014-14
17. Rozsudkem ze dne 23. 3. 2017 Městský soud v Praze jako soud odvolací změnil rozsudek pro uznání Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 10. 2014, č. j. 21 C 74/2014-14 tak, že se rozsudek pro uznání nevydává s odůvodněním, že zjevně rozporný žalobní nárok na úrok z prodlení s kogentními předpisy by bránil uzavření a schválení smíru podle § 99 odst. 2 o. s. ř., a proto nebyly splněny podmínky pro vydání rozsudku pro uznání podle § 153a odst. 3 o. s. ř.
18. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14. 6. 2017 byla žaloba J. J. proti žalované č. 2) zamítnuta.
19. Rozsudkem ze dne 14. 11. 2019, který nabyl právní moci dne 11. 12. 2019, pak Městský soud

v Praze rozhodl o neplatnosti předmětné dražby. Dražba se totiž konala na základě exekučního titulu - rozsudku pro uznání Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 10. 2014, který byl ovšem změněn rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2017 tak, že se rozsudek pro uznání nevydává, neboť nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí rozsudkem pro uznání podle § 153a o. s. ř. Rozsudek pro uznání přitom byl vydán z toho důvodu, že žalovaná č. 2) se nevyjádřila ve lhůtě na kvalifikovanou výzvu podle § 114b o. s. ř., ačkoliv jí byla tato výzva řádně doručena do datové schránky.

20. Žalobkyně vrátila B. M. zapůjčené peníze v dubnu 2017 společně s dohodnutými úroky.
21. V období před i po konání dražby jednotky žalobkyně nakoupila několik nemovitostí (smlouva o převodu nebytové jednotky ze dne 26. 11. 2015 s MK Reality spol. s r. o., smlouva o převodu jednotky v ul. Elišky Krásnohorské v Praze 1 ze dne 14. 12. 2016 a smlouva o převodu jednotky v k. ú. Bubeneč ze dne 23. 3. 2015) a poskytla několik úvěrů svým přátelům (Ing. R.) nebo známým.
22. Dne 24. 1. 2020 poukázala žalovaná č. 1) žalobkyni na účet částku 5 728 909,30 Kč označenou jako vrácení částky z úschovy.
23. Soud I. stupně zjištěný skutkový stav posoudil podle § 2900 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), § 2901 o. z. ve spojení s rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 25 Cdo 4536/2018 a ze dne 23. 3. 2023, sp. zn. 25 Cdo 2864/2022 a ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 25 Cdo 4536/2018 a § 2910 o. z. ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2008, sp. zn. 25 Cdo 14347/2006 a ze dne 17. 2. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1930/2014 a § 46a odst. 1 a 2 zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách.
24. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou č. 1) soud I. stupně dovodil, že žalovaná č. 1) ve smyslu ust. § 2910 o. z. porušila své povinnosti vyplývající pro ni z ust. § 46a odst. 1 zákona 26/2000 Sb., o veřejných dražbách, neboť žalovaná č. 1) řádně neodložila dražbu pro překážku vyšší moci. Ve smyslu ust. § 46a odst. 1 a 2 zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách mohla žalovaná č. 1) dražbu provést nejdříve 30 dní po zveřejnění informací vyžadovaných ust. § 46a odst. 2 zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách a nejpozději 90 dní poté, co se dražebník dozvěděl o pominutí překážky. V této souvislosti pak bylo prokázáno, že žalobkyni vznikla škoda ve výši 895 600 Kč, neboť tuto částku musela zaplatit B. M. jako úroky ze zápůjčky ve výši 11 500 000 Kč. Dne 7. 10. 2016 totiž již odpadl exekuční titul, neboť Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání do rozsudku pro uznání. Až do okamžiku právní moci rozsudku o neplatnosti dražby, tj. do 11. 12. 2019, se žalobkyně nemohla domáhat vrácení ceny dosažené vydražením. Zaplacení úroků na základě smlouvy o zápůjčce ze dne 4. 10. 2016 tak představuje škodu, kterou žalobkyně utrpěla v příčinné souvislosti s porušením povinnosti žalované č. 1) coby dražebníka. Žaloba tak byla ve vztahu k žalované č. 1) co do částky 895 600 Kč včetně úroků z prodlení (§ 1970 o. z.) důvodná a soud I. stupně jí výrokem I napadeného rozsudku vyhověl. Žalobkyni však vznikl nárok na zaplacení úroku z prodlení až od 10. 9. 2009, neboť předžalobní výzva byla žalované č. 1) zaslána dne 6. 9. 2019 a bylo ji tak možné podle § 573 o. z. považovat za doručenou až dne 9. 9. 2019.
25. Ve vztahu k druhé části nároku, na zaplacení částky 1 667 983 Kč v rozsahu ušlých obvyklých úroků ve výši 7 % ročně z částky 9 860 000 Kč, tj. ze zaplacené ceny předmětného bytu za dobu od 13. 4. 2017 do 13. 9. 2019, soud I. stupně dospěl k závěru, že se žalobkyni nepodařilo prokázat, že by jí tento zisk ušel, neboť pokud šlo o dražbu bytu v ulici Elišky Krásnohorské v Praze 1, vydražila žalobkyně tento byt až jako druhá v pořadí. Ušlý zisk tak není možné s nákupem této nemovitosti spojovat, neboť možné dosažení zisku pouze představovalo

zamýšlený investiční záměr. Ve vztahu k úvěru od společnosti Grain and Food Investment s. r. o. se žalobkyni nepodařilo prokázat, že by mělo dojít k uzavření smlouvy o zápůjčce s touto společností za podmínek, které tvrdila žalobkyně. Výslech jednatele této společnosti soud považoval za nevěrohodný. Žalobkyni se také nepodařilo prokázat, že by byla investorem, který by pravidelně investovat částky v řádech milionů korun. Prokázáno bylo, že žalobkyně pouze příležitostně nepravidelně investovala a že půjčovala nepravidelně částky osobám, se kterými ji pojilo přátelství nebo známosti. Přes poučení podle § 118 a odst. 3 o.s.ř., že v této souvislosti žalobkyněmi neunáší důkazní břemeno, žalobkyně žádné další důkazy soudu nepředložila. Ve vztahu k oběma žalovaným tak proto soud I. stupně žalobu v části, kterou se žalobkyně domáhá ušlého zisku zamítl výroky II a III napadeného rozsudku.

26. Soud I. stupně vyslovil, že rozsudek pro uznání Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 10. 2014, č. j. 21 C 74/2014-14 vůbec neměl být vydán pro rozpor s ust. § 153a o. s. ř. a pro rozpor s hmotným právem. I kdyby soud I. stupně připustil, že žalovaná č. 2) pochybila, pokud aktivně nebýla proti uvedenému rozsudku ve stanovených lhůtách, resp. se nevyjádřila řádně a včas na výzvu podle § 114b o. s. ř., nebylo možné přehlédnout, že její nevyjádření se ve stanovené lhůtě nemohlo mít na věc žádného vlivu, když rozsudek pro uznání neměl být nikdy vydán. Žalovaná č. 2) sice byla značně pasivní a aktivně se začala bránit až poté, co byla dražba předmětného bytu fakticky realizována, skutečným hybatelem událostí a příčinou vzniku škody žalobkyně ale nebyla žalovaná č. 2), nýbrž J. V. (J.), která uplatnila svůj nárok u Obvodního soudu pro Prahu 1 a poté iniciovala výkon rozhodnutí, ačkoliv si musela být vědoma skutečnosti, že její nárok minimálně pro rozpor s dobrými mravy nemůže být po právu. Žalovaná č. 2) také rozhodně nevytvořila dotčenou situaci a ani nad ní neměla kontrolu ve smyslu ustanovení § 2901 o. z., neboť pouze žalobkyně v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 21 C 74/2014 mohla disponovat se žalobou. Žalobkyně také neměla žádný poměr k žalované č. 2), který by odůvodňoval povinnost žalované č. 2) zasáhnout.
27. Výrok o nákladech řízení mezi žalobkyní a žalovanou č. 1) odůvodnil soud I. stupně ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., konstatoval však, že žalované č. 1) žádné náklady řízení nevznikly.
28. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou č. 2) rozhodl o náhradě nákladů řízení rovněž podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a tyto přiznal úspěšné žalované č. 2) za právní zastoupení advokátem.
29. Proti výroku II, III a IV napadeného rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání ze dne 8. 2. 2024, ve znění doplnění ze dne 25. 6. 2024, ve kterém rozsáhle namítala, že žalovaná č. 2) porušila povinnosti vyplývající z ustanovení § 2900, ale zejména § 2901 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), neboť žalovaná č. 2) vytvořila nebezpečnou situaci tím, že si od 1. 11. 2009 do 20. 9. 2016 nepřebírala soudní písemnosti, včetně rozsudku pro uznání a oznámení o zahájení dražby alespoň jednou za 10 dní a nezakročila na ochranu žalobkyně, tím, že nepodala odvolání proti rozsudku pro uznání, nepodala v zákonné lhůtě žalobu na nepřípustnost prodeje zástavy podle § 46b odst. 1 o. z. (správně patrně § 46b odst. 1 zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách – pozn. odvolacího soudu), nepodala do 23. 9. 2016 návrh na vydání předběžného opatření zákazu konání dražby dle § 46b odst. odst. 1 zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách, ač to vyžadovaly okolnosti případu, tj. předejití neplatnosti dražby a vzniku škody z neplatné dražby k tíži dobrověrného vydražitele. Jednalo se tak o hrubou nedbalost žalované č. 2), neboť její jednatel měl jednat s péčí řádného hospodáře. Zároveň žalobkyně soudu I. stupně vytkla nesprávný závěr, že žalovaná škoda má být v příčinné souvislosti až s vydáním samotného nezákonného rozsudku pro uznání, který byl na základě odvolání žalované č. 2) podaném po skončení dražby v náhradní prominuté lhůtě k podání odvolání zrušen a s pozdějším pravomocným zamítnutím žaloby. Podle žalobkyně vznikla škoda byla v příčinné souvislosti již s pravomocným usnesením o prominutí zmeškání odvolací

lhůty pro odvolání proti uvedenému rozsudku. Žalobkyně také dovozovala vznik odpovědnosti žalované č. 2) z ust. § 2904 o. z., kdy žalovaná č. 2) měla podle žalobkyně odpovídat za náhodu, která se jí přihodila tak, že zaviněně zmeškala řádnou odvolací lhůtu proti uvedenému rozsudku, ke které dala ze své viny podnět porušením povinností účastníka řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 21 C 74/2014, v němž byl vydán předmětný rozsudek pro uznání, a to § 1, § 101 odst. 1 § 115 odst. 1 o. s. ř. Žalovaná č. 2) mohla zabránit vzniku škody, neboť měla na nebezpečnou situaci kontrolu. První dopis žalované č. 2) ze dne 3. 10. 2016 však byl žalobkyni doručen až dne 6. 10. 2016 a druhý dopis ze dne 12. 10. 2016 obsahující usnesení o prominutí zmeškání odvolací lhůty až dne 16. 10. 2016. Dokud však dražba nebyla prohlášena za neplatnou, nemohla se žalobkyně domoci vrácení zaplacené ceny. Žalobkyně ještě rozsáhle argumentovala také tím, že je movitou soukromou osobou, která svoje volné peněžní prostředky v řádech statisíců až milionů korun pravidelně a dlouhodobě před i po rozhodné době (13. 4. 2017 do 30. 9. 2019) bezpečně investovala do zápůjček svým obchodním partnerům se smluvním úrokem 5-7 % ročně a do nákupu nemovitostí v lukrativních oblastech Prahy s nárůstem jejich tržní hodnoty a s jejich tržním pronájmem po rekonstrukci. Proto bylo vyloučeno, aby uhrazenou částku 9 860 000 Kč v rozhodné době nechala ležet ladem. Až v roce 2020 se pak žalobkyně domohla částečného vrácení ceny předmětného bytu. Soud I. stupně také nesprávně uzavřel, že nebylo prokázáno, že bylo v létě 2016 jednáno o zápůjčce mezi žalobkyní a společností Grain and Food Investment s. r. o., splatné na jaře 2017. Nemožnost použití uvedené částky žalobkyni připravila o reálný výnos. Dále žalobkyně namítala, že by mělo být zohledněno, že žalovaná č. 2) úmyslně porušila dobré mravy, když se domohla vydání dvou pravomocných soudních rozhodnutí na vydání ceny dosažené vydražením předmětného bytu v rozsahu přibližně 800 000 Kč vyplývající ze skutečnosti, že exekucním titulem, tj. rozsudkem pro uznání byl přiznán úrok z prodlení ve výši 7,5 procenta denně. Nesprávně pak byly také výroky soudu I. stupně o nákladech řízení, neboť žaloba o zaplacení částky 1 088 000 Kč byla prokazatelně podána důvodně, a proto by žalovaná č. 2) v tomto rozsahu neměla náležet náhrada nákladů řízení. Za seps návrhu na přerušení řízení by pak žalovaná č. 2) neměla náležet žádná náhrada nebo náhrada pouze za půl úkonu právní služby (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 628/2015-272). Zároveň žalobkyně považovala za neúčelně vynaložené náklady řízení opakované porady žalované č. 2) s advokátem. Namítala také, že vzhledem k tomu, že žalovaná č. 2) hrubě porušovala svoje povinnosti tím, že nepřebírala poštu, by jí neměla být přiznána náhrada nákladů řízení z důvodu hodných zvláštního zřetele podle § 150 o. s. ř., a to i s ohledem na nemravně vymoženou částku 800 000 Kč. S ohledem na uvedené žalobkyně navrhovala, aby napadené výroky byly odvolacím soudem zrušeny a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení, nebo, aby žalobě bylo vyhověno.

30. Žalovaná č. 1) se k odvolání nijak nevyjádřila.
31. Žalovaná č. 2) ve vyjádření k odvolání navrhovala, aby výroky III a IV rozsudku soudu I. stupně byly jako věcně správné potvrzeny. Zdůraznila, že za daných okolností učinila vše, co mohla, aby zamezila konání dražby předmětného bytu, to však bylo zcela v dispozici paní J. V.. Žalovaná č. 2) navíc žalobkyni několikrát informovala o nastalé situaci, ta však úmyslně zatajila svou skutečnou doručovací adresu, dopisy jí tak byly doručovány, až se zpožděním. Bylo věcí žalobkyně, že učinila špatná investiční rozhodnutí, tj. účast v nedobrovolné dražbě, neseznámení se s platnou právní úpravou ohledně nedobrovolné dražby (neznalost zákona neomlouvá), uzavření údajné smlouvy o zápůjčce na 11 500 000 Kč, přestože předmětný byt byl vydražen za výrazně nižší částku. Podstatné však zůstává, že rozsudek pro uznání neměl být v každém případě vydán, jak správně uvedl soud I. stupně, žalovaná č. 2) neporušila žádnou zákonnou povinnost, nevytvořila ani nebezpečnou situaci a neměla vůči žalobkyni zakročovací povinnost. Žalobkyně si musela být vědoma možnosti podání žaloby na určení neplatnosti nedobrovolné dražby podle zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách. Žalovaná č. 2)

nejednala protiprávně, žalobkyni nevznikla žádná újma a nebyla zde dána příčinná souvislost mezi jakýmkoliv jednáním žalované č. 2) a vznikem tvrzené škody žalobkyně. Ustanovení § 2904 o. z. o náhodě nelze na projednávanou věc aplikovat. Žalobkyně také byla navíc opakovaně o neunesení důkazního břemene poučována soudem prvního stupně podle § 118 a odst. 3 o. s. ř., relevantní důkazy však soudu nepředložila. Obsah výslechu xxx Grain and Food Investment s. r. o. svědka ohledně údajné připravované zápůjčky se společností Grain and Food Investment s. r. o. byl nevěrohodný. Nebylo také prokázáno, že by žalobkyně byla pravidelnou soukromou investorskou. Nebyl shledán ani žádný rozpor s dobrými mravy, když tvrzení, které v této souvislosti namítala žalobkyně, vůbec nesouvisí s předmětem sporu. Soud I. stupně také zcela správně rozhodl o náhradě nákladů řízení.

32. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.
33. K jednání odvolacího soudu se žalovaná č. 1) bez omluvy nedostavila, odvolací soud proto jednal dle ust. § 101 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s ust. § 211 o. s. ř. v její nepřítomnosti.
34. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně se původně podanou žalobou domáhala také, aby žalované č. 2) bylo uloženo zaplatit žalobci částku 1 080 000 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 9. 9. 2019 z titulu bezdůvodného obohacení, které mělo vzniknout bezesmluvním užíváním předmětného bytu v době od 1. 10. 2016 do 30. 9. 2019, tj. částce odpovídající obvyklému nájemnému po dobu 36 měsíců, přičemž žalobu v tomto rozsahu vzala žalobkyně podáním ze dne 22. 11. 2022 částečně zpět a řízení bylo následně usnesením, které nabylo právní moci dne 7. 1. 2023, ve stejném rozsahu částečně zastaveno. Vedle zaplacení této částky se žalobkyně domáhala také, aby žalovaným č. 1) a č. 2), bylo uloženo, aby žalobkyni společně a nerozdílně zaplatili částku 2 599 354 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 9. 9. 2019 do zaplacení z důvodů uvedených v bodě 2 a násl. tohoto rozsudku, přičemž podáním ze dne 22. 6. 2023 vzala žalobkyně žalobu vůči žalované č. 1) a žalované č. 2) částečně zpět o částku 35 771 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 9. 9. 2019 do zaplacení, a to z toho důvodu, že pokud jde o ušlý zisk ve výši 7 % ročně z částky 9 860 000 Kč za dobu od 13. 4. 2017 do 13. 9. 2007, dopustila se žalobkyně početní chyby, kdy původně žalovala ušlý zisk ve výši 1 703 754 Kč s příslušenstvím, správně však měla požadovat pouze částku ve výši 1 667 983 Kč příslušenstvím. Usnesením ze dne 12. 5. 2023, které nabylo právní moci dne 11. 7. 2023, pak bylo řízení částečně zastaveno ve stejném rozsahu. Předmětem řízení, tak zůstalo zaplacení částky 2 563 583 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 9. 9. 2019 do zaplacení.
35. Odvolací soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného podrobně a v dostatečném rozsahu soudem I. stupně
36. Soud I. stupně zcela v souladu s ust. § 132 o. s. ř. hodnotil provedené důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Jeho postup při hodnocení jednotlivých důkazů, zejména svědecké výpovědi, je zcela srozumitelný a vyplývají z něj jednotlivá skutková zjištění. Odvolací soud se plně ztotožňuje s posouzením skutkového stavu soudem I. stupně.
37. Dle ust. § 2901 o. z. vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, má povinnost zakročit na ochranu jiného každý, kdo vytvořil nebezpečnou situaci nebo kdo nad ní má kontrolu, anebo odůvodňuje-li to povaha poměru mezi osobami. Stejnou povinnost má ten, kdo může podle svých možností a schopností snadno odvrátit újmu, o níž ví nebo musí vědět, že hrozící závažností zjevně převyšuje, co je třeba k zákroku vynaložit.

38. Dle ust. § 2904 o. z. újmu způsobenou náhodou nahradí ten, kdo dal ze své viny k náhodě podnět, zejména tím, že poruší příkaz nebo poškodí zařízení, které má nahodilé újme zabránit.
39. Dle ust. § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.
40. Dle ust. § 2952 o. z. hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Záleží-li skutečná škoda ve vzniku dluhu, má poškozený právo, aby ho škůdce dluhu zprostil nebo mu poskytl náhradu.
41. Ve vztahu k nároku na zaplacení částky 895 600 Kč uplatněnému proti žalované č. 2) se odvolací soud se zcela ztotožňuje s právním hodnocením soudu I. stupně vyjádřeným v bodě 73 napadeného rozsudku.
42. Odvolací soud k tomu pouze doplňuje, že v daném případě předání údajů datové schránky statutárním orgánem žalované č. 2) nikoliv samotnou žalovanou č. 2) a nekontrolování datové schránky žalované č. 2) v rozhodujícím období nevedly samy o sobě k následnému vydání nesprávně kvalifikované výzvy podle § 114b o. s. ř. Za situace, kdy byl v řízení o pohledávce J. V., vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 21 C 74/2014, požadován úrok z prodlení ve výši 7,5 % denně, tj. 2 737,50 % ročně, které vedlo k vydání exekučního titulu, tj. rozsudku ze dne 15. 10. 2014, který byl podkladem pro dražbu předmětného bytu, primárně vůbec neměl soud vydávat kvalifikovanou výzvu podle § 114b o. s. ř. a následně rozsudek pro uznání podle § 153a odst. 3 o. s. ř. Jednání J. V. uplatňující proti žalované č. 2) s jasně nemravným úrokem z prodlení a následující nesprávné vydání kvalifikované výzvy soudem, byly prvotními a podstatnými příčinami vydání nesprávného exekučního titulu, které samo o sobě nebylo následkem předání přístupových údajů k datové schránce žalované č. 2). Navíc nesprávné předání údajů k datové schránce by nebylo možné přičítat žalované č. 2), ale jejímu statutárnímu orgánu, když podle ust. § 8 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů platí, že k přístupu do datové schránky právnické osoby je oprávněn statutární orgán právnické osoby, člen statutárního orgánu právnické osoby nebo vedoucí organizační složky podniku zahraniční právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, pro něž byla datová schránka zřízena. Podle ust. § 8 odst. 6 písm. b) téhož zákona pak platí, že k přístupu do datové schránky je dále oprávněna pověřená osoba, kterou je u datové schránky právnické osoby fyzická osoba pověřená statutárním orgánem právnické osoby nebo vedoucím organizační složky podniku zahraniční právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, pro něž byla datová schránka zřízena, a to v rozsahu jimi stanoveném.
43. Nemohla zde tedy být dána příčinná souvislost mezi tvrzenou škodou na straně žalobkyně a mezi jednáním nebo opomenutím žalované č. 2), jak správně uvedl již soud I. stupně, a to ani ve smyslu ust. § 2904 o. z., ani ve smyslu ust. § 2910 o. z. Příčinná souvislost nebyla dána z pohledu teorie podmínky (*condition sine qua non*), tj. nebýt protiprávního sdělení přístupových údajů k datové schránce žalované č. 2) a nekontrolování datové schránky žalované č. 2), majetek žalobkyně by se nezmenšil o částku 895 600 Kč (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2017 sp. zn. 25 Cdo 3285/2015), ani z hlediska teorie adekvátní příčinné souvislosti, kdy příčinná souvislost je dána tehdy, je-li škoda podle obvyklého (přirozeného) chodu věcí a obecné zkušenosti, resp. poznatků, adekvátním následkem protiprávního úkonu či škodní události (objektivní předvídatelnost škodního následku -viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2017, sp. zn. I. ÚS 312/05). Žalovaná č. 2) těžko mohla předpokládat, že když její statutární orgán nesprávně předá údaje k datové schránce J. V., nebo když si nebude kontrolovat

datovou schránku, podá proti ní J. V. žalobu na pohledávku s úrokem z prodlení ve výši 2 737,50 % ročně a soud žalobě s nemravným úrokem z prodlení bez okolků vyhověl a vyrobí tak exekuční titul, který bude podkladem pro dražbu předmětného bytu, který byl ve vlastnictví žalované č. 2). Podstatnou (adekvátní) příčinou vydání exekučního titulu, který byl později zrušen, tedy bylo jednak podání žaloby J. V. proti žalované č. 2), kterou proti ní uplatnila mj. nárok na zaplacení nemravného úroku z prodlení, následované vydáním nesprávně kvalifikované výzvy podle § 114b o. s. ř. v uvedeném řízení a nesprávně vydaným rozsudkem pro uznání příznávajícím J. V. nemravný úrok z prodlení.

44. Ze shora uvedených důvodů nemohlo být nesprávné předání údajů k datové schránce statutárním orgánem žalované č. 2) a nekontrolování datové schránky žalované č. 2) podstatnou příčinou tvrzené vzniklé újmy z pohledu ust. § 2910 o. z.
45. Nesprávné předání údajů k datové schránce statutárním orgánem žalované č. 2) a nekontrolování datové schránky žalované č. 2) ale nemohlo být ani podstatným podnětem majícím za následek újmu ve smyslu ust. § 2904 o. z., která, byla-li žalobkyni způsobena, byla způsobena jednáním J. V. a následným nesprávným postupem soudu v řízení ve věci sp. zn. 21 C 74/2014, přičemž ze strany žalované č. 2) nebylo možné předpokládat ani postup J. V., ani postup soudu v řízení ve věci sp. zn. 21 C 74/2014. Z
46. Z týchž důvodů žalovaná č. 2) v této souvislosti neporušila ani zakročovací povinnost vymezenou v ust. § 2901 o. z., neboť to nebyla žalovaná č. 2), kdo by primárně vytvořil ve smyslu ust. § 2901 o. z. nebezpečnou situaci, tj. podání žaloby proti žalované č. 2) s nemravným úrokem z prodlení, následované slepým vydáním nesprávně kvalifikované výzvy podle § 114b o. s. ř. soudem a rozsudkem pro uznání proti žalované č. 2). Použití ust. § 2900 pak v daném případě nepřipadá v úvahu, jak přiléhavě vysvětlil s odkazem na relevantní judikaturu soud I., stupně v bodě 54 napadeného rozsudku, na který odvolací soud pro stručnost odkazuje.
47. Ze stejných důvodů odvolací soud také nemůže přisvědčit ani tomu, že by žalovaná č. 2) porušila zakročovací povinnost dle § 2901 o. z. tím, že nepodala odvolání proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. 12. 2015, č. j. 34 E 42/2015-13, o zřízení soudcovského zástavního práva k předmětnému bytu, nepožádala o upuštění dražby a nepodala žalobu na nepřípustnost prodeje zástavy nebo návrh na vydání předběžného opatření zákazu konání dražby podle § 46b odst. 1 zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách. I zde totiž platí, že případná pasivita žalované č. 2) v této souvislosti nebyla hlavní a podstatnou příčinou skutečnosti, že byl vydán předmětný exekuční titul, na jehož základě se nedobrovolná dražba konala. V této souvislosti ještě odvolací soud přihlédl také k tomu, že podáním ze dne 29. 9. 2016 žalovaná č. 2) podala návrh na odložení vykonatelnosti předmětného exekučního titulu a podáním ze dne 4. 10. 2016 návrh na rozhodnutí o neúčinnosti doručení písemnosti a prominutí zmeškání lhůty a odvolání proti předmětnému exekučnímu titulu (viz bod 21 napadeného rozsudku).
48. Nad rámec uvedeného odvolací soud doplňuje, že se zcela ztotožňuje s argumentací žalované č. 2), že žalobkyně naopak měla při zakoupení předmětného bytu v nedobrovolné dražbě počítat i s variantou, že může být podána žaloba na neplatnost dražby podle zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách a tudíž i se skutečností, že její plánovaný obchod s sebou nese poměrně vysoká rizika, která mohou mít vliv na návratnost její investice.
49. Uvedená argumentace pak samozřejmě dopadá i na druhý žalobkyní uplatněný nárok, kdy se domáhala zaplacení částky 1 667 983 Kč v rozsahu ušlých obvyklých úroků ve výši 7 % ročně z částky 9 860 000 Kč, tj. ze zaplacené kupní ceny na neplatně vydražený byt a tudíž jí nemohla půjčit za obvyklý úrok třetí osobě, a to za dobu od 13. 4. 2017 do 13. 9. 2019, v průběhu které

měla mít žalobkyně řadu určitých návrhů smlouvy na půjčku peněz s úrokem minimálně 7 % ročně z částky 10 000 000 Kč, čímž žalobkyni z důvodu neplatné dražby měl ujít zisk ve výši 7 % ročně z částky 9 860 000 Kč.

50. Odvolací soud pouze navíc doplňuje, že podle komentářové literatury k ust. § 2952 o. z.: „ušlý zisk (slovy zákona – „to, co poškozenému ušlo“) se zakládá na tom, že se nedostavilo rozmnožení majetku, které by bylo možno očekávat za obvyklého, pravidelného průběhu věcí. Škodná událost tvoří překážku, která zabránila rozmnožení majetku (zasáhla do průběhu děje vedoucího k určitému zisku). Musí existovat vysoká pravděpodobnost, že by k rozmnožení majetku došlo, nestačí pouhá neodůvodněná naděje – ušlý zisk se pojímá jako odůvodněná naděje na zisk. Ušlý zisk nemůže představovat jen zmaření zamýšleného výdělečného záměru či příslibu možného výdělku, není-li takový majetkový přínos podložen již existujícími či reálně dosažitelnými okolnostmi, z nichž lze usuzovat, že nebyť škodné události, k zamýšlenému zisku by skutečně došlo (NS 25 Cdo 3586/2006)“ (viz Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1688 - 1695; P. Bezouška dostupné na www.beck-online.cz)
51. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2009, sp. zn. 25 Cdo 3586/2006 ušlý zisk je újmou spočívající v tom, že u poškozeného nedojde v důsledku škodné události k rozmnožení majetkových hodnot, ač se to dalo očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí. Nepostačuje přitom pouhá pravděpodobnost zvýšení majetkového stavu v budoucnu, neboť musí být najisto postaveno – a v tomto směru je důkazní břemeno na poškozeném, že nebyť protiprávního jednání škudce (či škodní události u objektivní odpovědnosti) by se majetkový stav poškozeného zvýšil.
52. Ani v případě této části nároku nemohla být ze stejných důvodů jako u nároku na zaplacení částky 895 600 Kč dána příčinná souvislost mezi tvrzenou škodou žalobkyně a případným porušením povinnosti žalované č. 2) ať už z hlediska § 2901 o. z. nebo ust. § 2904 o. z. či ust. § 2910 o. z., neboť podstatnými příčinami, vedoucími k vydání nesprávného exekučního titulu, bylo podání žaloby proti žalované č. 2) J. V. a nesprávný postup Obvodního soudu pro Prahu 1 v podobě vydání nesprávně kvalifikované výzvy podle § 114b o. s. ř. a nesprávně vydaného rozsudku pro uznání.
53. Odvolací soud se však zároveň také ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že nebyl prokázán ani vznik této škody na straně žalobkyně, jak plyne z bodů 68 až 72 napadeného rozsudku, na něž odvolací soud rovněž pro stručnost odkazuje.
54. Věcně správný byl i výrok IV napadeného rozhodnutí o nákladech řízení mezi žalobkyní a žalovanou č. 2).
55. Pouze pro úplnost doplňuje odvolací soud, že ve vztahu k částečným zpětvzetí žaloby o částku 1 080 000 Kč učiněnou podáním žalobkyně ze dne 27. 11. 2022 (č. l. 172 spisu), na základě které bylo usnesením soudu I. stupně 7. 12. 2022, které nabylo právní moci dne 7. 1. 2023, řízení částečně zastaveno a o částku 35 771 Kč, učiněnou podáním žalobkyně ze dne 22. 6. 2023 (č. l. 269 spisu), o níž bylo rozhodnuto usnesením soudu I. stupně ze dne 12. 5. 2023, které nabylo právní moci dne 11. 7. 2023, také částečně zastaveno, vznikl žalované č. 2) nárok na náhradu nákladů řízení podle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. (nikoliv dle § 142 odst. 1 o.s.ř., jak uváděl soud I. stupně). Jinak k námitce žalobkyně, že za tuto část řízení neměly být žalované č. 2) vůbec náklady řízení přiznány, odvolací soud uvádí, že skutečnost, zda byla žaloba podána důvodně je při zastavení řízení posuzovaná pouze z procesního hlediska, tj. zda žalovaný nárok uplatněný žalobou po podání žaloby uspokojil či nikoliv, jak plyne z ustálené soudní judikatury. Tak tomu však v daném případě nebylo. Ve vztahu ke zbytku předmětu řízení pak nárok na náhradu

nákladů řízení žalované č. 2) vznikl podle ust. 142 odst. 1 o. s. ř. Závěr rozhodnutí o povinnosti žalobkyně zaplatit žalované č. 2) náhradu nákladů řízení pak byl ve výsledku věcně správný. Pokud žalobkyně namítala, že porady s klientem před jednáním konané dne 6. 8. 2021, dne 12. 12. 2023, dne 22. 5. 2023, dne 19. 6. 2023 a dne 11. 10. 2023 nebyly účelně vynaloženými náklady řízení z pohledu ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., odvolací soud nepovažuje tuto odvolací námitku za důvodnou, neboť všechny porady právního zástupce žalované č. 2) s žalovanou č. 2) byly soudu I. stupně řádně doloženy. Z věcného hlediska pak poradu právního zástupce s účastníkem před ústním jednáním soudu naopak shledává odvolací soud jako jednoznačně účelně vynaložený náklad řízení účastníka vynaložený za účelem probrání strategie zaujetí dalšího postupu v řízení. I návrh žalobkyně na přerušení řízení ze dne 6. 8. 2021 (č. l. 146 spisu) shledal odvolací soud jako zcela účelně vynaložený náklad řízení, neboť na základě tohoto návrhu také bylo řízení přerušeno z důvodů dle ust. § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. usnesením soudu I. stupně ze dne 20. 8. 2021, č. j. 37 C 187/2019-152, které nabylo právní moci dne 8. 9. 2021. Za tento návrh žalované č. 2) tedy náleží náhrada nákladů řízení za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „a. t.“). Žalobkyní namítané usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 628/2015 na uvedený úkon nelze aplikovat, neboť toto rozhodnutí se týkalo neúčelnosti podání opravného prostředku do procesního rozhodnutí, o němž je rozhodnuto jinak, než že soud rozhodující o opravném prostředku napadené rozhodnutí změni či zruší. Ve skutečnosti, že podle žalobkyně měla žalovaná č. 2) hrubě porušovat svoje povinnosti tím, že nepřebírala poštu a s ohledem na nemravně vymoženou částku 800 000 Kč pak také nelze spatřovat okolnosti hodné zvláštního zřetele mající za důvod nepřiznání náhrady nákladů řízení podle § 150 o. s. ř. Jak vyplývá z komentářové literatury k tomuto ustanovení, použití ust. § 150 o. s. ř. je považováno za výjimečný postup, přičemž je třeba pohlížet na uvedené ustanovení pohledem úspěšného účastníka (III. ÚS 292/07). Ustanovení § 150 o. s. ř. obecně slouží k řešení situace, v níž je nespravedlivé, aby ten, kdo důvodně hájil svá porušená nebo ohrožená práva nebo právem chráněné zájmy, obdržel náhradu nákladů, které při této činnosti účelně vynaložil (*viz komentář M. Bílého k § 150 o. s. ř. - Svoboda, K., Smolík, P., Lejvý, J., Doležilek, J. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. 3. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2022, dostupné na www.beck-online.cz*). Vzhledem ke skutečnosti, že primárně žalobkyně podala proti žalované č. 2) nedůvodnou žalobu na náhradu škody, neboť neprokázala vznik příčinné souvislosti mezi jednáním/opomenutím žalované č. 2) a vzniklou škodu a v převážné části ani vznik škody samotné, není nespravedlivé, aby bylo žalobkyni proto uloženo zaplatit žalované č. 2) její náklady řízení a použití § 150 o. s. ř. není na místě.

56. Ze shora uvedených důvodů proto postupoval odvolací soud podle § 219 o. s. ř. a napadené výroky II, III a IV rozsudku soudu I. stupně potvrdil.
57. Výrok o nákladech odvolacího řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou č. 2) je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., a tyto byly přiznány i v odvolacím řízení plně úspěšné žalované č. 2). Náklady žalované č. 2) sestávají z nákladů zastoupení advokátem, které tvoří odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty 2 563 583 Kč, z níž činila odměna za jeden úkon právní služby částku ve výši 18 580 Kč. Žalobkyni vznikl nárok na úhradu odměny advokáta za tři úkony právní služby, a to za poradu s klientem ze dne 22. 3. 2024 v délce 70 minut, jejímž účelem bylo projednání odvolání žalobkyně a strategie v rámci odvolacího řízení a obsah vyjádření žalované č. 2) k odvolání, doloženou záznamem o poradě s klientem z téhož dne (č. l. 428 spisu) dle ust. § 11 odst. 1 písm. písm. c), písemné vyjádření k odvolání ze dne 28. 3. 2024 dle ust. § 11 odst. 1 písm. d) a. t. a účast na odvolacím jednání dne 25. 6. 2024 dle ust. § 11 odst. 1 písm. g) a. t., k nimž náleží tři paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. Další část náhrady nákladů řízení tvoří daň z přidané hodnoty ve výši 21 % dle ust. § 137 o. s. ř. ve výši 11

894,40 Kč Celkové náklady řízení žalované č. 2) tak činí částku ve výši 68 534,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř., tj. jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 25. června 2024

JUDr. Blanka Chlostová v. r.
předsedkyně senátu